



Dette værk er downloadet fra Slægtsforskernes Bibliotek

Slægtsforskernes Bibliotek drives af foreningen Danske Slægtsforskere. Det er et privat special-bibliotek med værker, der er en del af vores fælles kulturarv omfattende slægts-, lokal- og personalhistorie.

Støt Slægtsforskernes Bibliotek – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug. Videre publicering og distribution uden for husstanden er ulovlig.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Brændpunktet

Redaktør: Einar Odland.

Nr. 5

Februar 1913.

2. Aarg.

Bekendtgørelse.

Da den tidligere Redaktion af „Brændpunktet“ — efter hvad der meddeles os — stadig modtager Forespørgsler om den endnu redigerer Bladet, skal vi meddele, at d'Hrr. Finn Friis, Erik Sørensen, Stig Rode, Einar Gjerløff og Frants Hvass ikke siden 1ste Oktober 1912 har haft noget med „Brændpunktet“s Redaktion at gøre.

Fra den Dag, da jeg overtog Bladet, bærer jeg ene Ansvaret for de Meninger, der her forfægtes, og de Artikler, der er optaget uden Navn.

Einar Odland.

Kulde.

Af al Slags Vejr i Verden er der intet, som gør Folk saa inderlig vrede som Kulde.

Man bliver vred, naar man fryser.

Om Natten vender man sig og vender man sig og synes, at Dynen pludselig er bleven saa lille og tynd, og om Morgenen ligger man og lytter efter, om det brænder ordentlig i Ovn, medens Humøret synker under Termometrets Grader — naar man i Stedet for en jevn „DURING“ hører disse ensomme Smæk i Kakkelovnen, som tyder paa at Varmen er saa omtrentlig kvalt.

Tøflerne er kolde, naar man tager dem paa, og naar Rullegardinerne trækkes op, staar der som et helt Nordpolspust

mod En fra de islagte Ruder.

Brødet er koldt, og Smørret følger med Kniven i store Klumper, som det er aldeles umuligt at manøvrere med, og som man tilsidst smører hele Brødstykket i Stykker med, saa at Skorpen bliver tilbage som et Armbaad.

Ude paa Gaden er det til at begynde med dejligt, friskt Vintervej med „klingrende Frost“, som Digterne saa smukt siger.

Paa det andet Gadehjørne man passerer, begynder det imidlertid at svide og bide i Lillefingeren og i Øreflippen; man løfter højre Haand op og venstre Haand op og lægger en kold Skindhandske ind til Ørerne; men det hjælper ikke en Døjt.

Men saa begynder Lillefingeren for Alvor at fryse.

Man putter Haanden lidt ned i Frakkelommen; men saa glider man, og saa skal man holde paa Stokken.

Man krummer de ulykkelige Lillefingre ind i den knyttede Haand; men det hjælper ikke, og som sidste Middel trækker man saa Lillefingeren ud af Handskefingeren og krummer

den sammen inde i den forede Handske og faar endelig Lindring, indtil Pegefingeren eller en anden Finger begynder.

Har man Hat paa opdager man snart, at der oppe i Pullen samler sig en lille Kuldepol, som lægger sig over Hjernen og Tindingerne, medens man paa samme Tid føler sig tyndklædt over Knæerne og opdager, at Uldtrøjen viser Tilbøjelighed til at „krybe op“ paa Armene, — noget den altid gør i Kulde.

Det rimer i Skægget og paa Sløret, hvis man er en Dame.

Har man Lorgnet, begynder den straks at dugge til bare man standser et Øjeblik.

Er man saa endelig raaet frem til Skolen, maa man ikke tro, at Lidelserne derfor er forbi.

Det trækker saa gyseligt fra Vinduerne — selv om der er „dobbelte“ for.

Men saa fandt et kløgtigt Hoved en Udvej.

Alle Pultene blev trukne sammen ved Væggen længst fra Vinduerne — og dér sad vi saa godt og „lunt“ et Par Timer.

Kun et Par Timer — for saa

blev Pultene igen trukne tilbage — men hvad skal vi nu gøre? Endnu et kløgtigt Hoved! Od.

Solen i Amsterdam.

Et Rejseminde.

—o—

Amsterdam er fuld af Skønhed. Den bedaarer ved sine Gade- og Kanalpartier, og saa har den — Rijks Museum.

Endelig staar jeg ved mine Øn- skers Maal, og fuld af Forventning gaar jeg op ad de brede Trin. Jeg staar foran en mægtig Væg fuld af Skyttebilleder. De er alle fra Malerkunstens store Tid, og medens jeg fordyber mig i de enkelte Billeder, maa jeg stadig beundre de stærke Typer og den Dygtig- hed, hvormed de er fremstillet, saa Hollands stolte Historie stiger frem for Erindringen, og dog — da jeg gaar nogle Skridt tilbage for at overskue det hele, glemmer jeg alle de andre for det store Billede i Midten: Rembrandts Skyttebillede. Jeg bliver uretfærdig mod alt det andet udmærkede paa Grund af

dette Billedes vidunderlige Rigdom paa Lys, Farve og Liv. — Stjerne- ne blegner, naar Solen skrider frem.

Da jeg anden Gang kom til Am- sterdam for at være der en Dag, styrtede Regnen ned fra en over- skyet Himmel — men til Museet maatte jeg dog. — Jeg vidste, at Skyttebilledet var flyttet og nu havde en Sal for sig selv, og jeg frygtede for at faa mit første stær- ke Indtryk svækket paa Grund af Mørket og den manglende Bag- grund af ringere Malerier. Jeg gik gennem de halvmørke Sale og knurrede over det onde Vejr, som gjorde alle Farver matte. — Men hvad var det! Nu maatte Solen jo være brudt igennem; thi der marscherede Skytterne frem i fuldt straalende Lys. Lyset fik Ober- stens røde Fløjelsvams til at gløde i mørke, varme Farver, og Løjtnanten ved hans Side stoltserede frem i sin kanariegule Dragt, der var som mættet med Sol. — Jeg saa til Vinduet, men Regnen strøm- mede ned som før. Solen var i Stuen og var for Aarhundreder si- den indfanget paa dette Lærred — ved en gudbenaadet Malers Haand. Lyset kom fra Billedet, og hvor Sollys falder, der glæder sig Men- neskenes Børn.

Lykken bestaar for en stor Del i at være fintmærkende overfor Skønheden i Tilværelsen, Skønheden i Menneskelivet, i Naturen og i Kunsten. Den Ungdom, der gør sit Sind modtageligt for Skønhedsindtryk, samler sig en Rigdom, som ingen kan tage, og der vil blive Brug for den paa graa Hverdage. For den fintmærkende vil Livet blive rigt paa Oplevelser, Oplevelser, som maaske objektiv set er ubetydelige, men som for ham er en Kilde til Glæde, der efter Aars Forløb er lige frisk og levende. Derfor sømmer sig for Ungdommen: Aabne Øjne og modtagelige Sind.

V. d. F. Olivarius.

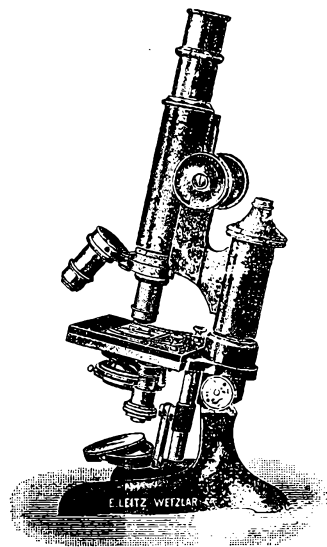
Interview

med Hr. mag. scient.

J.O. Bøving-Petersen

Redaktør af „Dansk Fiskeritidende“.

I denne Tid er der megen Tale om, at Skolen enten skal have et Lysbilledapparat, der skal fremstille mikroskopiske Dyr, eller



et Mikroskop.

Da det er Hr. Bøving-Petersen, der har med Sagen at gøre, henvendte vi os i den Anledning til ham paa hans private Kontor paa Gl. Kongevej.

Vi gik straks løs paa Sagen, men Hr. B.-P. smilede paa sin sædvanlige venlige Maade og sagde, at han nødig vilde udtale sig om en Sag, der endnu var uafgjort.

Vi trængte dog paa og fik snart den elskværdige Hr. B.-P. til at give efter.

„Ja ser De, min kære Hr. —, jeg kan ligesaa godt sige det med det samme: et Mikroskop bliver det ikke — det er for dyrt, og des-

uden har det den Gene, at kun én Elev ad Gangen kan se Dyret — — rigtignok i levende Tilstand, medens Lysbillederne derimod er „døde“.

Hvorfor vi foretrækker Lysbillederne er for det første, fordi alle Eleverne kan se Billederne paa én Gang, og for det andet, fordi Billederne bliver større og tydeligere — og hele „Historien“ bliver jo ogsaa langt billigere end et Mikroskop. — — Og desuden, som Hr. Madsen siger, faar vi langt mere „Fornøjelse“ af det“.

„Man kan vel ogsaa se Bakterier, selv de mindste, i Lysbillederne?“

„Ih ja!“ — og Hr. Bøving sætter sig ved Flygelet og spiller og synger følgende lille Sang for os:

Min Ven laa syg af et lille Stik,
Et Stik af en Kniv, saa stort som
en Prik;
Alt muligt var gjort og alt muligt
var givet.
Men Lægen var modløs; han fryg-
ted' for Livet.

„Min kære“, sagde jeg; „et Stik
af en Kniv,
Saa lille som dette — ta'r ingen
Mands Liv.

Var Aarerne skadet, var ædlere
Dele
Lædret og knust, da forstod jeg
det hele.

Men den Bagatel, ikke større end
saa,
At den er uskyldig kan hver Mand
forstaa“.

Men Lægen blot smilede og rystede
paa Ho'det:
„Det er ikke Saaret — Forgiftning
i Blodet!“

„Forgiftning!“ Jeg blegnede, blev
hvid som et Lin.

„Med Blaasyre? — Med Arsenik?
— Med Stryknin?“

Men Lægen smilede og rystede paa
Ho'det.

„Det er noget andet Forgiftning i
Blodet.

Det er blot et Utal af levende
smaa
Eksistenser, som Tankerne knapt
kan forstaa;
De kommer som Pust ifra fremme-
de Zoner,
Slaar ned i et Saar — og bli'r
Millioner.

De følger Naturens Forøgelsesdrift
Og fylder vort Legem usynlig med
Gift.

De kan ikke sees; de kan ikke
dødes,

Vi mærker dem blot ved, at Kræf-
terne ødes“.

„Bakterier“ jeg skreg. „Dem ken-
der jeg til.

De tærer som Sot, og de hærger
som Ild.

Ingen dem kan se, og ingen dem
kan ramme;

De fødes og døder og dør i det
samme.

Først nu har jeg Jordlivets Jam-
mer forstaaet:

Forgiftning i Blodet er Samfundets
Sot.

Usynlige Smaasynder hærger i
Kroppen.

„and somthing isun doublfulby rot-
ten!“

Der find's ikke Fare ved Saar og
ved Stød.

De sees og læges — bli'r ingen
Mands Død.

Bakterier er det hvem Døden
blev givet;

Naar de gaar i Blodet, da gælder
det Livet.“

Od.

Elevkoncerten.

Onsdag den 22. Januar afhold-
tes Elevkoncerten.

Atter kom der da noget nyt.
En Idé — opstaaet jeg ved ikke
hvordan — blev overført til Virke-
ligheden med de største Krav paa
Taknemmelighed og Velvilje. —
Længe har vi sukket efter For-
eninger af en eller anden Slags,
men en Koncert med Orkester,
Sange og Solonumre for Klaver
og Violin — det havde ingen
drømt om.

Først var det Meningen, at Fini
Henriques skulde have arrangeret
Koncerten, men han trak sig klo-
gelig ud af Foretagendet og lod
Hr. Haase trække Læset.

Henimod Kl. 7,30 om Aftenen
samledes Gymnasiets Medlemmer
med Damer og Forældre samt de
fleste af Skolens Lærere i Gymna-
stiksalen. Mange mødte vist med
ikke alt for store Forventninger.
Takket være Dirigentens utrætte-
lige Energi resulterede Koncerten
imidlertid i almindelig Tilfredshed.

Først kom Orkestret paa Tape-
tet. Mendelsohns indsmigrende
„Bryllupsmarsch“ passerede let
forbi os, og saa fulgte „Aases
Død“ af Grieg. Det var en af
Aftenens daarligste Præstationer.

Der manglede Pathos i Begyndelsen og Fylde — trods Pianissimoet — til Slut. Violinerne faldt desuden ikke tilstrækkelig præcist ind, ligesom Flyglet gik sine egne Veje. Valget af „Aases Død“ var maaske ogsaa uheldigt, for saa vidt som der kræves et langt større Antal Strygere dertil.

Derpaa spillede den lille Holmsin „Melodi“ for Violin med urokkelig Ro og Ansigtet i de alvorligste Folder. Det var ikke uden Grund, man klappede for ham.

Rode og Schøller skilte sig pænt fra deres „4-hændige Klaver.“ Det var en Fornøjelse at høre det klangfulde Instrument under deres skolede Hænder. Straks efter Spillet forsvandt de bag Flyglet, men kom senere ufrivilligt for en Dag og bukkede.

Derefter sang Odland og Schjørring, begge tillige Medlemmer af Orkestret, til behagelig Afveksling to Sange af „Gluntarne“. Det var jo ikke svært at høre, at deres Stemmer savnede kunstnerisk Uddannelse og endnu knapt havde overstaaet den sidste Overgangs-Irritation. De slap, mærkelig nok, bedst fra den alvorlige „Slotsklockan“. Odland blev modtaget med størst Glæde. Begge var forkølede og hæse, hvilket

især tjener Schjørring til Undskyldning.

Schjørring tog imidlertid Revanche med det samme, idet han spillede et Par Numre for Violin. Han lagde stor Færdighed og Forstaaelse af Musikken for Dagen. Ihærdige Klapsalver frembragte et Dacapo-Nummer.

Saa samlede Friis sine Pjalter og fordelte dem paa Stolen foran Flyglet. Schumanns „Novelletter“ fik en pragtfuld og pompøs Udførelse. Griegs „Nocturne“ virkede som Olie paa oprørte Bølger. Endelig satte Hellers „Tarantelle“ Kronen paa Værket. Det var Sus og Brus og Løb hist op og her ned, lige fra Bassen op i Diskanten i én uafbrudt Djævledans. Lidt af det haandfaste forsvandt fra Friis's Musik, og han fremviste mere Følelse, end jeg mente ham i Besiddelse af.

Efter denne vellykkede Præstation steg Limkilde op paa en Skammel og foredrog adskillige Numre paa Violin. Den Overlegenhed, han tog fat med, tilkendegav straks Mesteren. Beethovens „Menuet“ og „Arien“ af Loth hørte begge til Aftenens Glanspunkter. Det var en sand Nydelse at høre den lille Virtuos. Hans skarpe Øre for Nuancerne og det for-

bavsende Forraad af Følelse, der rummedes i hans Musik, udmærkede ham frem for Schiørring. Han ejede noget af den Evne, som kendetegner Spillemanden (i Selma Lagerlöfs „Liljecronas Hem“) hvis „spel flög mot himlen med jubel och fröjd, det naadde högre än jordiska tankar och röster, det var uppe i den klaraste rymd Himlen öppnade sig, och han försökte tolka dess salighet“. — — Efter Mlynarskis vilde, udtryksfulde Mazurka var Jublen med Rette større end nogensinde før. Et lille, indtagende Ekstra-Nummer bragte atter Sindene i Ro.

Derefter spillede Orkestret en „Symfoni“ af Gade, som det ikke var helt heldig med, og afsluttede Koncerten med Overturen til „Kallifen af Bagdad“, hvori Musikernes sammensparede Kræfter fik Luft. Bifaldet lød Hr. Haase anerkendende i Møde.

Saaledes endte Koncerten godt, som den var begyndt, og Skolen havde sat en ny Rekord, et Eksempel til snarlig Efterfølgelse.

Erik Sørensen.

Balvise.

— —

Festlys i Væld og Flod,
rødmende Ungdomsblod,
Jubelen stiger og strømmer;
vuggende Valsetakt,
tryllende Tonemagt, —
Sindene sløres og drømmer.

Favnende trofast Arm,
bølgende Ungdomsbarm,
legende Lyst uden Vilje —
mødende Øjnes Lyn,
svindende Skønhedssyn,
glidende Dans over Tilje!

Tag os, du Tonebrus!
Favn os du fagre Rus!
Her er vi jublende hjemme
Er det en Drøm og Digt
venter end Daad og Pligt,
skænk os en Stund til at glemme!

Straalende Glædegud!
Fold dine Vinger ud,
ned til vor Ungdom du dale!
Vis, at du kender os,
til dig vi vender os
i vore lystændte Sale!

Bernt Lie.

Ballet.

Efter Koncerten gik man op til det festligt dækkede Bord. Der var dækket paa Gangen, og Bordet strakte sig fra den ene Ende af denne til den anden. Det kneb med at finde Plads, men da alle endelig var bænkede eller snarere stode, gik Snakken lystigt, og man gav sig i Lag med det fortræffelige Smørrebrød. Ved dette Bord saa man ret, hvor festligt, der kan dækkes med smaa Midler. Foran hver fjerde Mand stod der et vældigt Smørrebrødsfad, og foran hver anden Kuvert en Flaske Wienerøl og en Citronsodavand. Hist og her var anbragt Blomster med Tulipaner. Bordet oplystes af røde og hvide Lys, og de spisende glædede sig over de forskellige Taler. Først talte Finn Friis, der ønskede alle hjertelig velkommen og bad om, at man vilde tage til Takke med Arrangementet. Han sagde, at de unge Damer vist i Reglen tænkte sig en Drengekole som et Sted, hvor man sloges og drillede Lærerne (Latter); men han haabede, at det

te Indtryk maatte svækkes. Han sluttede med at ønske Velkommen endnu en Gang. — Kaj Nielsen fra 1. G. takkede Hr. Haase for det vellykkede Arbejde, han havde haft med at indstudere Orkestret. — Skolebestyrer Henrik Madsen talte for Samarbejdet mellem Skole og Hjem og haabede, at Eleverne maatte finde Fornøjelse i at være paa Skolen ogsaa udenfor Skoletiden. — Hr. Haase takkede Koncertgiverne for den store Iver, de havde udvist. — Inspektør Otto Madsen holdt en meget smuk Tale om Musikens forædlende Indflydelse paa Menneskene. Han sluttede med at udbringe et Leve for Henrik Madsens Skole.

Jeg nævner blandt de mange glade Ansigter: Hr. Henrik Madsen med Fru Linkilde, Hr. Otto Madsen, Hr. Linkilde med Fru Madsen, Hr. Inge-mann-Ottesen, Skoleinspektør Branth, Hr. Olivarius, Hr. Pauli, Frøknerne Moritz, Müllerzt, Hansen og Boserup og Redaktør Einar Odland med Fru Friis. Blandt Eleverne: Komitémedlemmerne Schjørring, Rode og Friis, den vordende Verdensvirtuos E. Linkilde, Henrik Schøl-

ler (mindre højroestet end sædvanlig), Kaj Nielsen (glad over at være kommet godt over sin Tale), Poeten E. Sørensen (mærkelig nok med Dame) og mange flere.

Endelig rejste man sig og gik ned for at danse. Stemningen var fortræffelig hos alle (kun Skolens Klaver var forstemt, derfor var der lejet Flygel hos Hornung og Møller). Som sædvanligt indledte man med at marschere, men derefter gik man over til at danse Boston, hvilket, foruden Lanciers, saa godt som var det eneste, der dansedes.

Fruerne Schøller og Limkilde, Frk. Hansen og Hr. Haase spillede til Dansene.

Pr. Kl. 12,30 sluttede den vellykkede Fest.

Einar Gjerløff.

Noter.

For indsendte Manuskripter

kan Redaktionen ikke paatage sig noget Ansvar.

Manuskripterne vil dog i Regelen blive tilbagesendte i Fald

frankeret Svarkonvolut medfølger.

Vi har modtaget

en længere Artikel fra Hr. E. Gjerløff og Friis.

Vi ser os desværre ikke i Stand til at optage denne:

Før det første: paa Grund af dens Længde.

Før det andet: fordi Svaret vilde tage ligesaa stor P'ads som selve Artiklen.

Før det tredje: fordi Artiklen var altfor personlig, og saaledes ikke kunde interessere „Brændpunktet“s Læsere.

Red.

Ligeledes

har vi (vi vil ikke her nævne Navne) modtaget 9 Smaavers, men lad os dog være fri for saadant, de er alt for tarvelige.

De forlanger 10 Øre for hvert Vers. — „Brændpunktet“ skulde snarere have 10 Øre pr. Stk., thi det er jo en „Pine“ at læse dem.

Red.

Til Forsvarsindsamlingen har vi med Tak modtaget 114 Kr. 28 Øre, hvorefter Indsamlingen her paa Skolen er sluttet.

Einar Odland.

Vi har med Glæde modtaget følgende:

K. F. U. M.

Den danske Gymnasiast eller Skoleelev, som blot følger en lille bitte Smule med Tiden og dens Rørelser, vil i Aviserne eller paa Tryk andetsteds have stødt paa disse 4 mystiske Bogstaver K. F. U. M., og mon der er mange Øjne, som ikke har set disse gyldenblaa Emblemer, snart i en Students Jakkeopslag, snart i Læredrenges Knaphuller, Emblemer, hvis Bærere ved nærmere Efterspørgsel viser sig at være K. F. U. M. ere.

Se, saa godt er K. F. U. M. Bevægelsen kendt herhjemme i Danmark, at jeg næsten krymper mig ved at give den almenkendte Forklaring: K. F. U. M. betyder Kristelig Forening for Unge Mænd.

Vort Formaal, det siger vi aabent, er først og fremmest dete at føre Ungdommen til personlig Tro paa Kristus og hjælpes til gensidig at styrkes og vokse i det kristne Liv.

Vi lader saa Tallene og Historien have Ordet:

K. F. U. M. er en Verdensbevægelse med 8600 Foreninger i næsten alle Byer i hele den civiliserede Verden. Kommer en ung K. F. U. M. er paa Rejse i Udlandet, ved han sig altid tryk, han har Kammerater og Venner straks. Som Verdensbevægelse er det en rent logisk Selvfølge, at K. F. U. M. maa blive en kraftig agiterende Hedningemissionsbevægelse. Kun den, som selv har oplevet, hvilken daglig Glæde det er at leve efter Kristi rene og mandige Lære, forstaar tilfulde Hedningemissionens Kongstanke.

Saa er K. F. U. M. en national Sammenslutning, som her i Danmark tæller 325 Foreninger med ca. 13,000 Medlemmer.

Lad mig understrege dette med det nationale. K. F. U. M. vil rejse Folket kristeligt, men ogsaa nationalt. K. F. U. M. er en direkte Fortsættelse af Frivilligt Drengelofbund og ogsaa Spejderne fylker sig indenfor vore Mure. Vi vil lære Respekt for Konge og vort gamle Flag, og vi, den kristne Ungdomsbevægelse, vil haandhævede vor Stilling som de for-

reste blandt de, som venter paa
 og haaber paa en national Væk-
 kelsesbølge over vort Land. —
 Fredssagen skal altid have vort
 Øre, saavel som enhver Før-
 kæmper for Bevægelsen, der
 vil fremme Kristendommens
 Idealer.

Vore Fjender er alle de, som
 forkynnder Smudsmoral og Flirt.
 Vi undsiger store som smaa
 Smudsblade.

Vi har den frejdige — men
 ikke selvglade Tro til vor For-
 ening, at det er fra den, det
 nye Danmarks bedste Sønner
 skal udgaa. — Kort sagt:

K. F. U. M. er et Samlings-
 sted for unge Mænd af alle
 Samfundsklasser, som vil fær-
 des sammen uden Klikevæsen
 og Partier.

Den bedste Maade at lære K.
 F. U. M. at kende, er ved Selv-
 synet. Kom saa kun, tag ende-
 lig Kritikken med i Bukselom-
 men. Jeg tror K. F. U. M. skal
 nok staa for den.

Emil Svendsen,
 Bestyrelsesmedlem af Frederiksberg
 K; F. U. M.

Det muntre Hjørne.

—
 XXIV.

Smiger.

Frk. A.: „Nej, Hr. Løjtnant,
 hvis De nu ikke holder op med
 at smigre mig, saa holder jeg
 Hænderne for Ørerne!“

Løjtnanten: „Ha, ha, Frøken,
 dertil er Deres Hænder altfor
 smaa.“

XXV.

Fra Balsalen.

A. til B.: „Gaa hen og dans
 med hende, der sidder i Sofa-
 en. Hun lo grer saa venligt
 med Viften.“

XXVI.

En kærlig Nevø.

Nevøen: „Nu, kære Onkel,
 hvordan har Du det i Dag?“

Onkelen: „Jeg takker, kære
 Nevø, i Dag har jeg det lidt
 lettere.“

Nevøen: „Det glæder mig,
 kære Onkel, saa bliver Du maa-
 ske helt rask i Morgen, hvis
 jeg letter Dig for 50 Kr.“

Tennis.
Fodbold.
Cricket.
Boccia.
Krocket.
Skøjter,
Kastespil.

Gør Deres

I n d k ø b

hos

HARALD BØRGESEN,
Frederiksberggade 28.

Kælkør. Ski.
Lystfiskeri.
Bueskydning.
Salonbøsser.
Skydeskiver.
Spejderartikler.
Svømmerekv.

Skøjter og Kælker

Cykleforretningen 'Aladdin,

Frederiksberg Allé 70.

Telf. Vester 1718 x.

NB. Husk at lade Deres Cykle reparere og oppudse i Vintermaanederne. Opbevares, til De ønsker den, uden ekstra Udgift.

Vilhelm Hass,

Glarimester,

Niels Ebbesensvej 25,

anbefaler sig med alt

— til Faget hørende —

Til «Brændpunktet»s Læsere. Abonnér paa „Sportsbladet“, Organ for Spejdersport og al anden Sport. 1 Kr. Kvartalet. Enkelte Numre 10 Ø.

**H. Christensens
Bog- og Papirhandel,**

Gl. Kongevej 105. — Telefon 2664.

Eget Bogbinderi.

Eget Bogtrykkeri.

Leverandør til Henrik Madsens Skole.

Alle Skolebøger.

Alt Skolemateriale.

Husk

**Skolens
Boghandel.**

H. A. SØLLING.

H. C. Ørstedsvvej 42.

(Hj. af Forchhammersvej.)

Telf. 2 3 4 0.

Stort Lager af Skolebøger og Skole-rekvisitter til Henrik Madsens Skole.

POUL HOLM,
Silkegade 11.

- Gymnastik- og Sportsdragter. -
Gymnastiksko og Fodboldstøvler.
Leverandør til Henrik Madsens Skole.

POUL HOLM,
Silkegade 11.

Naar De vil købe „Fotografiapparater“, eller De vil have Oplysninger om **Fotografien**, da henvend Dem til os. Vi giver gerne alle Oplysninger. Vore „Sigurd“ og „Ilford“ Plader er enestaaende.

Kongsbak & Cohn, Skovbog. 1

Deres Fodtøj bør De købe

**Skotøjsfabrikernes
Udsalg,
Falkonérellé 3.
Aarligt Udsalg.**

Telefon: Godthaab 615.

**Alt i fix og moderne Facon,
Reparationer udføres.**

Køb og læs „Brændpunktet“.

Annoncer i „Brændpunktet“.

Violin.

Begyndere i Violinspil ønskes af cand. phil. **Aage Klingemann**, Nicolai-gade 7.².

Træffes 6—7 Eftm. eller skriftl. Henvendelse.

Stort Udvalg i Skolefodtøj.

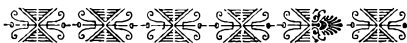
Reparationer udføres
- bedst og billigst. -

Skotøjsforretningen „F R E M“.

M. Weilgaard.

Gl. Kongevej 135.

Leverandør til Brugsforeningen
for Embeds- og Bestillingsmænd
— samt Læger. —

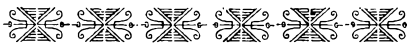


Boldspilrekvisitter

købes bedst og billigst i
Foreningen til Indkøb af Bold-
rekvisitter.

Vestervoldgade 8.
København B.

(Aarskontingent 50 Øre.)



Havde

Deres Annonce
staaet her, var
der ingen, som

havde

undgaaet at læse den.

Vor Frue Boglade.

Største Udvalg af udenlandsk
Literatur i billige Udgaver.

— Forlang Katalog. —

Nørregade 13. Tlf. 9612.

Redaktioner sluttet den 10. Februar. Næste Nummer udkommer i Marts.

Redaktion, Bülowsvej 7 A. Telefon Vester 5407 y.

Aage Hansens Bogtrykkeri, Nørregade 1 y.